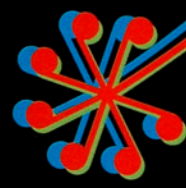

25 FESTIVAL
DE MÚSIQUES
DE TORROELLA DE
MONTGRI

Exposició
12 juliol - 30 octubre
2005

L'ESPLENDOR DE LA RUÏNA

Sala d'exposicions de la Pedrera
Passeig de Gràcia, 92. 08008 Barcelona
Accés lliure

FUNDACIÓ CAIXA CATALUNYA

25 FESTIVAL
DE MUSIQUES
DE TORROELLA DE
MONTGRI

DIJOURS 18 D'AGOST
22.30 H · PLAÇA DE LA VILA

**MOZART: LA CONNEXIÓ
VIENA-PRAGA**

PHILHARMONIA DE PRAGA

JAKUB HRUSA

director

PIOTR ANDERSZEWSKI

piano

MOZART: LA CONNEXIÓ VIENA-PRAGA

1a Part

Wolfgang Amadeus Mozart: *Obertura de La Clemenza di Tito K 621*
(1756-1791)

Wolfgang Amadeus Mozart: *Concert per a piano i orquestra núm. 17
en Sol Major K.453*

- *Allegro*
- *Andante*
- *Allegretto Presto*

2a Part

Wolfgang Amadeus Mozart: *Simfonia núm.38 en Re Major, K.504
"Praga"*

- *Adagio-Allegro*
- *Andante*
- *Finale: presto*

PHILHARMONIA DE PRAGA
JAKUB HRUSA, director
PIOTR ANDERSZEWSKI, piano

MOZART: LA CONNEXIÓ VIENA-PRAGA

L'intent d'aproximació en l'obra mozartiana a les ciutats de Viena i Praga és el *leitmotiv* del concert d'aquesta nit de la Philharmonia de Praga. Mozart, a part d'haver nascut a Salzburg fins a convertir-se en el salzburguès més cèlebre de la història i haver desenvolupat essencialment la seva obra a la ciutat de Viena, va mantenir al llarg de la seva carrera vinculació amb Praga en haver estat aquesta ciutat a partir de les darreries del segle XVII i, especialment, al llarg del segle XVIII un important centre musical. Sense anar més lluny, i a tall d'exemple, la considerada com una de les més importants òperes mozartianes (el *Don Giovanni*) va ser estrenada a Praga. Però no va ser únicament aquest important títol mozartià el que va estrenar-se a Praga....

La considerada com darrera òpera seria composta per Wolfgang Amadeus Mozart (**La clemenza di Tito**) va ser estrenada el 6 de setembre de 1791 a la capital de Bohèmia en motiu de la coronació de l'emperador Leopold II com a rei de Bohèmia (Estats de Praga). Composta d'una manera altament vertiginosa (exactament entre el 19 d'agost i el 5 de setembre), amb ajuda del seu deixeble de Franz Xaver Süssmayer en la composició dels recitatius secs, a judici d'alguns musicòlegs com el bostonià H.C. Robbins Landon, aquesta obra cal considerar-la com una de les màximes creacions operístiques del segle XVIII, més enllà del fet que a Mozart li va suposar un encàrrec que li va arribar en una etapa de gran creativitat esdevinguda pocs mesos abans de la seva mort i on l'aposta d'una òpera basada en un llibret de Caterino Mazzolà, escrit a partir de l'homònim de Pietro Metastasio de 1734, era adscrita a una estètica allunyada de la seva voluntat expressiva.

Reivindicada en els darrers anys, però, per les ciències musicals, hi ha qui ha vist en l'acceptació de l'encàrrec per part de Mozart la voluntat d'aquest a no deixar escapar l'oportunitat de tractar una temàtica operística que havia portat a la composició d'òperes per part de compositors com Hasse, Gluck, Jommelli, Traetta o Guglielmi. Un dels moments més feliços i festius de l'òpera es troba en la seva obertura (escrita en la lluminosa tonalitat de Do Major). A diferència d'altres òperes mozartianes, Mozart (que segons sembla va compondre aquesta obertura en l'últim moment), decideix no usar cap dels temes que apareixeran a l'òpera. No obstant això, a les nostres orelles es desplega una pàgina orquestral que agafa, plenament, una autonomia que irradia quelcom més que la solemnitat cercada com a inici d'una obra que, en ocasions, s'ha volgut entendre com la darrera gran mostra de l'òpera seria del classicisme.

Set anys abans, Mozart havia datat a Viena un 12 d'abril de 1784 el seu **Concert per a piano núm.17 en Sol Major K 453**, l'únic dels seus concerts per a piano escrit en la tonalitat de Sol Major. En reiterades ocasions s'ha volgut cercar una explicació en l'elecció de les tonalitats per part de Mozart amb qüestions que ultrapassen l'àmbit artístic i/o musical per endinsar-se en la complexitat psicològica d'una personalitat com la del propi Mozart. Hi ha qui ha volgut relacionar l'elecció de Sol Major (Jean i Brigitte Massin) amb una introspecció molt profunda del seu jo més íntim per apostar per una forma musical on algú ha pensat gairebé en el gènere de la fantasia. La seva

inestabilitat (provinent de l'ús de la dissonància i de la modulació) condueix a una sensació de contínua inestabilitat que, tanmateix, és la que ens porta a situar Mozart com un tremendista (que ho sap tot, ho veu tot). Aquesta és, tanmateix, la virtut de la música mozartiana: una música que és capaç de fer-nos viure multitud de registres, estats d'ànim, sentiments i on la seva figura s'alça com una personalitat on li costa de trobar d'allò més el seu lloc en el món. Aquest impactant contrast (com podrem escoltar en aquest concert, hi ha moments que es passa del plor al riure, o si voleu de l'alegria de viure a la malenconia) ha portat a un musicòleg com Girdlestone a creure com tot el primer moviment d'aquest **Concert K 453** és un moviment pur, sense motius ni contorns on tot sembla desplegar-se a la lliure voluntat mozartiana que és capaç de materialitzar musicalment una pluja d'estats ontològics.

En el marc de la reflexió actual sobre la música simfònica mozartiana, poc a poc ha succeït un fenomen molt interessant com ho ha estat el de la revalorització d'una sèrie de simfonies que, d'alguna forma, havien quedat eclipsades per la darrera trilogia (les números 39, 40 i 41). Entre els motius que han portat a l'esmentada revalorització s'hi troba, sense cap mena de dubte, un nou enfocament interpretatiu en les simfonies d'un home que, segons el testimoni com el del filòsof i musicòleg suís Hans Georg Nägeli, portava en ell mateix una tendència d'allò més exagerada cap als contrastos. Precisament, la narració que en fa sembla poder-se explicar a través de la simfonia que avui escoltarem: <<és al mateix temps pastor i guerrer (...), les melodies suaus s'intercanvien sovint amb un joc de notes estridents i tallants, la gràcia del moviment amb un gran ímpetu>>. Estrenada el 19 de gener de 1787 a Praga, després d'haver-s'hi estrenat existosament *Le Nozze di Figaro*, precisament tota la **Simfonia núm.38 K 504 en Re Major "Praga"** és curulla dels contrastos. Només cal, així, escoltar el moviment inicial on som immersos, en primer lloc, per les regions dramàtiques del re menor (*Adagio*) per després passar a un esclatant Re Major on la construcció síncopada que precedeix l'entrada del primer tema evoca a l'obertura de *La Flauta Màgica*. Construïda en només tres moviments (un enigma que encara resta per resoldre), el més curiós, però, és com el contrast entre les tonalitats de re menor i les de Re Major escollit per a l'inici de l'obra, serà el mateix que trobarem a l'obertura del *Don Giovanni* que s'estrenaria aquell mateix any a Praga en una data com la del 29 d'octubre. Potser aquesta elecció només es pugui comprendre sota el prisma de la complexa psicologia mozartiana que el portava a construir les obres *pragensis* sota un contrast de naturalesa semblant a la del *chiaro-oscuro*

Oriol Pérez i Treviño

ORQUESTRA PHILHARMONIA DE PRAGA

Fundada el 1994, l'Orquestra Philharmonia de Praga es basa fonamentalment en l'estructura de l'orquestra clàssica vienesa, que augmenta o varia d'acord amb les necessitats dels programes. El repertori de la formació es concentra en els períodes clàssic i romàntic i en el segle XX, amb peces de compositors oblidats, obres rarament interpretades i estrenes de compositors contemporanis de la República Txeca i d'altres països.

Des del començament, el director titular de l'orquestra ha estat el mestre Jiri Belohlavek i el principal director convidat, el professor francès Michel Swierczewski.

Destacats solistes txecs i estrangers han col·laborat amb l'Orquestra Filharmonia de Praga: els pianistes Martha Argerich, Yefim Bronfman, Andras Schiff, Elisabeth Leonskaya, Maria João Pires, Fazil Say, Gerhard Oppitz, Ivan Moravec i el duo format per Katie i Marielle Labèque; els violinistes Sarah Chang, Shlomo Mintz, Baiba Skride, Isabelle Faust, Ivan Zenaty i Pavel Sporci; els violoncelistes Heinrich Schiff, Raphael Wallfish, David Geringas i Jiri Barta; les arpistes Jana Bouskova i Katerina Englichova; el clarinetista Sharom Kam; el trompa Radek Baborak i el tenor José Cura.

La formació ha actuat sota la batuta d'importants directors, com Christopher Hogwood, David Stern, Kaspar Zehnder i els txecs Martin Turnovsky, Libor Pesek, Tomas Hanus i Leos Svarovsky, i acompanya sovint els millors cantants txecs, entre els quals Eva Urbanova, Magdalena Kozena i Dagmar Peckova.

Participa regularment en els festivals de música més importants de la República Txeca i en una llarga llista de festivals estrangers, com els de Ràdio Montpellier, Roque d'Antheron, Saint-Riquier, Ràdio Festival de Menton,

Schleswig-Holstein, Brescia i Bèrgam, L'Epau (Le Mans), Harrogate, Europalia, Mitte Europa i Jerash.

L'Orquestra Philharmonia de Praga ha estat aclamada en importants sales de concerts, com ara la Konzerthaus de Berlín, l'Auditori Nacional de Madrid, el Suntory Hall i l'Opera City Hall de Tòquio, el Musikverein de Viena, l'Auditori de Dijon i la Cité de la Musique de París.

Ha enregistrat per a prestigioses discogràfiques, entre les quals Deutsche Grammophon, BMG, Harmonia Mundi, Decca i Supraphon.

L'any passat, per celebrar el seu desè aniversari, l'orquestra va fer una llarga sèrie de concerts a la República Txeca i a l'estranger. Després de la gira de primavera que la va dur a Bèlgica, el Japó, Suïssa, França i Itàlia, en va fer una altra per Anglaterra amb una actuació especial als BBC Proms de Londres en què, sota la direcció de Jiri Belohlavek i acompanyant la mezzosoprano Magdalena Kozena, va interpretar un programa de música txeca. El concert va ser retransmès per la BBC TV 4 i per BBC Ràdio.

A la tardor va viatjar per primera vegada als Estats Units, concretament a Ithaca, Kansas, Alaska i Califòrnia. A la República Txeca va participar en els festivals Primavera de Praga, Leos Janacek, Cesky Krumlov i Concertus Moraviae.

Els seus enregistraments discogràfics han estat molt ben rebuts, especialment el *Concert per a violí i orquestra* de Dvořák, amb la violinista alemanya Isabelle Faust i sota la direcció de Jiri Belohlavek (Harmonia Mundi).

PIOTR ANDERSZEWSKI

Piotr Anderszewski és àmpliament reconegut com un dels pianistes més interessants de la seva generació. Després de la seva presentació al concurs Leeds Piano Competition, l'any 1990, ha estat una figura familiar en els escenaris d'arreu del món conegut per la intensitat i originalitat de les seves interpretacions. Les seves actuacions en la temporada 2004-2005 inclouen recitals en la Berlin Philharmonie, Théâtre des Champs-Élysées, Queen Elizabeth Hall, Zankel Hall, New York i Concertgebouw d'Amsterdam. També ha tocat amb la Berlin Philharmonic sota la direcció de Bernard Haitink, amb la Lausanne Chamber Orchestra i la Dallas Symphony Orchestra.

Anderszewski ha fet un gran nombre d'enregistraments fins signar en exclusiva per la firma discogràfica Virgin Classics, l'any 2000. El seu primer disc amb Virgin va ser les *Variacions Diabelli* de Beethoven, un disc que va aclamar la crítica i el públic i va rebre el *Diapason d'Or* i el *Choc de la Musique*. L'enregistrament va formar part d'una pel·lícula dirigida per Bruno Monsaingeon, autor de documentals sobre Sviatoslav Richter, Yehudi Menuhin i Glenn Gould.

Altres destacats enregistraments de Piotr Anderszewski són els concerts per a piano i orquestra de Mozart, nominats per Gramophone Award, i la nominació pels premis Grammy de les Partites 1, 3 i 6 de Bach. El seu darrer enregistrament com a solista, fet el passat mes de maig, inclou únicament obres de Szymanowski.

Piotr Anderszewski ha estat guardonat amb importants premis com el Karol Szymanowski, l'any 1999, per la seva interpretació de la música d'aquest compositor i, l'any 2001, el del Royal Philharmonic Society, com a millor intèrpret de l'any 2000. L'abril del 2002 va ser nominat Gilmore Artist succeint a d'anterior guanyador, Leif Ove Andsnes.

Descrit pel prestigiós jurat com a pianista extraordinari, Piotr Anderszewski conservarà aquest premi fins l'any 2006 figurant regularment a la programació del Festival de piano de Gilmore, a Michigan, rebent també suport econòmic a la seva carrera.

La temporada 2005-2006 d'Anderszewski inclourà dues gires pel Japó per fer una sèrie de recitals i concerts amb la London Symphony Orchestra, a més de col·laboracions amb les orquestres simfòniques de Chicago, Boston, Atlanta i Houston.

Per a Anderszewski, aquesta mateixa temporada representa l'inici d'una col·laboració amb l'Scottish Chamber Orchestra amb la qual interpretarà diversos concerts i enregistrarà un disc amb els concerts per a piano i orquestra de Mozart.

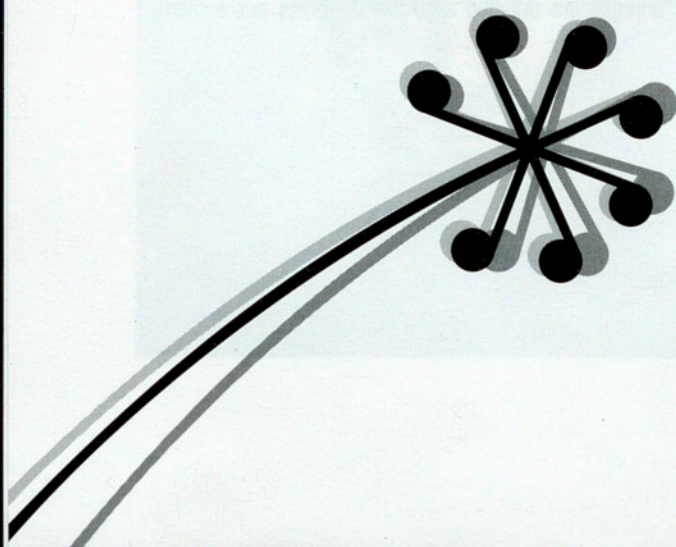
JAKUB HRUSA

Nascut el 1982, Hrusa es va graduar amb excel·lents qualificacions a Praga. Ha estat deixeble dels més importants directors orquestrals txecs, entre ells Radomil Eliska, Jiri Belohlavek i Leos Svarovsky.

L'any 2000 va rebre el Premi del Jurat a la Competició del Festival Primavera de Praga i el 2003 va obtenir el Laureate Status a la Competició Lovro von Matacic (Zagreb). Director associat, des de la temporada 2002-2003, de l'Orquestra Filharmònica Txeca, ha col·laborat en destacats projectes amb figures com Vladimír Ashkenazy i Zdeněk Macal. En les darreres temporades, Hrusa ha estat convidat per les més destacades formacions txeques: la Praga Philharmonia, l'Orquestra de Ràdio Praga, la Simfonia de Praga i l'Orquestra del Teatre Nacional de Praga on ha dirigit *La petita guineu* de L. Janacek.

Va ser, però, a finals de l'any passat quan el nom de Hrusa va saltar a l'escena internacional. Dues cancel·lacions de Claus Peter Flor al capdavant de la Prague Symphony Orchestra i la Czech Philharmonic Orchestra li va portar un gran èxit de crítica i una reinvitació per part d'aquestes formacions. També durant la temporada 2004-2005 ha dirigit l'Orquestra Simfònica de Ràdio Praga a la Primavera de Praga i ha realitzat els seus debuts amb la Prague Philharmonia, l'Orquestra Filharmònica d'Eslovàquia i l'Orquestra Bohuslav Martinu de Zlin, entre d'altres.

Els grans èxits assolits l'han portat a ser nomenat com a conductor principal de la Praga Philharmonia, en haver sortit el seu mentor Jiri Belohlavek, director musical de la Bohuslav Martinu de Zlin, com així també Jove Director Associat de l'Orquestra Filharmònica de Ràdio França amb la qual donarà diferents concerts familiars i assistirà al mestre Chung en diferents produccions.

C

2005

creació i pensament contemporanis

recerca

creació

difusió

espais i col·lectius

infraestructura

idees

cultura.gencat.net

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

HO ORGANITZA

SECRETARIA:

Apartat de Correus núm. 70 • E-17257 • Torroella de Montgrí

T. 00 34 972 76 10 98 • T. 00 34 972 76 06 05

F. 00 34 972 76 06 48 • E-m. info@joventutsmusicals.com

www.festivaldetorroella.org

HI COL·LABOREN

FUNDACIÓ
VILA CASAS

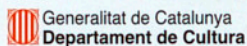

EL PAIS

Germans Radresa
SA

PARRÒQUIA DE SANT GENÍS

HO PATROCINEN

AMB LA COL·LABORACIÓ I EL PATROCINI DE

FUNDACIÓ CAIXA CATALUNYA